PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(trešā palāta)

2005. gada 8. septembrī *

Apvienotās lietas no T-295/04 līdz T-297/04

Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), Haena [*Jaén*] (Spānija),

Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgo **un** ***Antonio Parras Rosa***, kas norādījuši adresi Haenā, kurus pārstāv H. Vaskēzs Medina [*J. Vázquez Medina*], advokāts,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Balta [*M. Balta*] un F. Florindo Gižons [*F. Florindo Gijón*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

par lūgumu atcelt 1. panta 7. punktu Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulā (EK) Nr. 864/2004, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī pielāgo minēto regulu sakarā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanos Eiropas Savienībai (OV L 161, 48. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1 1966. gada 22. septembrī Padome pieņēma Regulu Nr. 136/66/EEK par eļļas un tauku tirgus kopīgo organizāciju (OV L 172, 3025. lpp., turpmāk tekstā — "Pamata regula"). Pamata regula it īpaši iedibināja kopīgu olīveļļas tirgus organizāciju, kas

izveidota, pamatojoties uz intervences cenu, glabāšanas līgumiem, ražošanas un patēriņa atbalstu.

2 Ar Pamata regulu ieviestie mehānismi turpmāk tika vairākkārt grozīti, proti, ar Padomes 1987. gada 2. jūlija Regulu (EEK) Nr. 1915/87 (OV L 183, 7. lpp.), Padomes 1998. gada 20. jūlija Regulu (EK) Nr. 1638/98 (OV L 210, 32. lpp.) un Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulu (EK) Nr. 1513/2001, ar kuru groza arī Regulu Nr. 1638/98 attiecībā uz atbalsta shēmas darbības laika pagarināšanu un olīveļļas kvalitātes stratēģiju (OV L 201, 4. lpp.).

3 Šo grozījumu, kuru aizsākums ir 1992. gadā uzsāktās kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) reformas principi, mērķis būtībā bija aizstāt cenu un ražošanas atbalsta shēmu ar lauksaimnieku ieņēmumu atbalsta shēmu. Šī reforma attiecībā uz dažiem lauksaimniecības produktiem noslēdzās, 2003. gada 29. septembrī pieņemot Padomes Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.).

4 Tāpat, lai kopīgo tirgus organizāciju olīveļļas, jēltabakas, apiņu un kokvilnas nozarēs pielāgotu KLP reformai, 2004. gada 29. aprīlī Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 864/2004, ar kuru grozīja Regulu (EK) Nr. 1782/2003, un pielāgoja šo regulu sakarā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanos Eiropas Savienībai (ratificētā versija OV L 206, 20. lpp.).

5 Ar Regulu Nr. 864/2004 tika atcelta agrākā olīveļļas ražošanas atbalsta shēma, ieviešot tā saukto "vienreizēja maksājuma" vai "atdalītā atbalsta" shēmu, proti, atbalstu, kas nav saistīts ar faktiski saražotās olīveļļas daudzumu. Tomēr dažām produktu kategorijām ar zināmiem nosacījumiem un zināmiem ierobežojumiem ir saglabāta "saistītā" atbalsta shēma jeb atbalsts, kas saistīts ar ražošanu.

6 Attiecībā uz olīveļļu ar Regulas Nr. 864/2004 (turpmāk tekstā — "Apstrīdētā norma") 1. panta 7. punktu ir grozīts Regulas (EK) Nr. 1782/2003 37. panta 1. punkts, paredzot, ka pamatsumma, lai aprēķinātu atdalītā atbalsta summu, ir "to maksājumu četru gadu kopsummas vidējā summa, kas lauksaimniekam piešķirti saskaņā ar [grozītās Regulas Nr. 1782/2003] VI pielikumā minēto olīveļļas atbalsta shēmu 1999./2000., 2000./2001., 2001./2002. un 2002./2003. tirdzniecības gadā un kas aprēķināti un koriģēti atbilstīgi [grozītās Regulas Nr. 1782/2003] VII pielikumam".

7 Turklāt ar Regulas Nr. 864/2004 1. panta 11. punktu ir grozīts Regulas Nr. 1782/2003 44. panta 2. punkts, nosakot, ka hektārs, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu, ir arī platības, kas līdz 1998. gada 1. maijam ir apstādītas ar olīvkokiem, izņemot Kipru un Maltu, vai platības, kurās ar jauniem olīvkokiem nomaina augošos olīvkokus, vai platības, uz kuru olīvkokiem attiecas apstiprinātas stādīšanas shēmas un kas ir reģistrētas ģeogrāfiskās informācijas sistēmā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

8 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 22. jūlijā, prasītāji ir cēluši šīs prasības.

9 Prasītāja lietā T-295/04, *Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA)* [Haenas novada Hovenes lauksaimniecības centrs (*ASAJA*)], ir profesionāla lauksaimniecības organizācija, kas saskaņā ar tās statūtiem ir izveidota, lai pārstāvētu, vadītu un aizstāvētu tās biedru profesionālās intereses Haenas [*Jaén*] (Spānija) novadā.

10 Prasītāji lietās T-296/04 un T-297/04 ir olīveļļas ražotāji, kas saņēmuši atbalstu šajā nozarē 1999./2000., 2000./2001., 2001./2002. tirdzniecības gadā.

11 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 29. oktobrī lietā T-295/04 un 2004. gada 29. novembrī lietās T-296/04 un T-297/04, Padome atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam cēla iebildi par nepieņemamību.

12 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 15. novembrī, Komisija lūdza iestāties katrā attiecīgajā lietā.

13 2005. gada 10. janvārī prasītāji iesniedza savus apsvērumus par Padomes izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

14 Ar 2005. gada 6. jūnija rīkojumu un atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 50. pantam pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas lietas T-295/04, T-296/04 un T-297/04 tika apvienotas mutvārdu procesam un galīgā sprieduma pieņemšanai tādēļ, ka tās ir saistītas, proti, lietu priekšmeti ir identiski.

15 Prasītāju celtajās prasībās prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasības par pieņemamām;

— atcelt Apstrīdēto normu;

— atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

16 Padomes izvirzītajās iebildēs par nepieņemamību prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasības kā nepieņemamas;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Prasītāju apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt Padomes izvirzītās iebildes par nepieņemamību;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku argumenti

18 Padome apgalvo, ka prasības ir nepieņemamas tā iemesla dēļ, ka Apstrīdētā norma neskar prasītājus individuāli.

19 Šajā sakarā tā norāda, ka fiziska vai juridiska persona ir tiesīga celt prasību par vispārpiemērojama normatīva akta atcelšanu tikai tad, ja minētais akts to skar tieši un individuāli dažu tai specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu, un tādēļ to individualizē analogi adresātam (Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 36. un 37. punkts).

20 Prasītāji iebilst, ka viņiem ir tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu un, attiecīgi, ka viņu prasības ir pieņemamas.

21 Šajā sakarā viņi vispirms apstrīd to, ka Apstrīdētā norma ir vispārpiemērojama, norādot, ka faktiski runa ir par individuālu lēmumu kopumu.

22 Turklāt viņi norāda, ka Apstrīdētās normas vienīgais uzdevums ir noteikt pamatsummas, ko izmanto atbalsta aprēķinam olīveļļas nozarē. Attiecīgi, šai normai esot tūlītēja un tieša ietekme, informējot katru ražotāju, pirmkārt, par noteiktajām summām, uz kurām viņiem ir tiesības par attiecīgajiem 1999./2000., 2000./2001.,

2001./2002. un 2002./2003. tirdzniecības gadiem un, otrkārt, par atbalsta galīgo summu, kuru viņiem ir tiesības saņemt, pamatojoties uz četru gadu maksājumu, kas lauksaimniekiem piešķirti minētajos attiecīgajos tirdzniecības gados, kopsummas vidējo summu.

23 Turklāt prasītāji uzskata, ka Apstrīdētā norma rada "tiešas" juridiskas sekas tikai attiecībā uz specifisku subjektu kategoriju, proti, lauksaimniekiem, kas ir ražojuši olīveļļu minētajos tirdzniecības gados.

24 Tādējādi prasītāji uzskata, ka Apstrīdētā norma tos ir skārusi tieši un individuāli (Tiesas 1991. gada 16. maija spriedums lietā C-358/89 *Extramet Industrie*/Padome, *Recueil*, I-2501. lpp., 13. punkts; 2001. gada 31. maija spriedums lietā C-41/99 P *Sadam Zuccherifici* u.c./Padome, *Recueil*, I-4239. lpp., 27. punkts, un 2001. gada 22. novembra spriedums lietā C-452/98 *Nederlandse Antillen*/Padome, *Recueil*, I-8973. lpp., 60. punkts).

25 It īpaši viņi norāda, ka viņiem piemīt individuālas, viņiem raksturīgas īpašības, jo viņi ražoja olīveļļu attiecīgajā periodā un tādējādi ietilpst Apstrīdētajā normā norādīto tiesību subjektu kategorijā.

26 Turklāt prasītāji atsaucas uz ekonomisku zaudējumu, kas radies tādēļ, ka atbalsta aprēķinam olīveļļas nozarē ir iekļauts 1999./2000. tirdzniecības gads.

Pirmās instances tiesas vērtējums

27 Atbilstoši Reglamenta 114. pantam, ja viens lietas dalībnieks to lūdz, Pirmās instances tiesa lemj par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šī panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien [Pirmās instances tiesa] nelemj citādi. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir guvusi pietiekamu informāciju, pārbaudot lietas materiālus, un nolemj izskatīt pieteikumu, neuzsākot mutvārdu procesu.

28 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona [..] var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts šai personai, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli".

29 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 230. panta ceturtās daļas, kas piešķir indivīdiem tiesības apstrīdēt ikvienu lēmumu, kas, kaut arī pieņemts regulas formā, to skar tieši un individuāli, mērķis ir nepieļaut, ka Kopienu iestādes, vienkārši izvēloties regulas formu, var padarīt neiespējamu indivīda prasību par lēmumu, kas viņu skar tieši un individuāli, un arī paskaidrot, ka formas izvēle nevar mainīt akta raksturu (Tiesas 1980. gada 17. jūnija spriedums apvienotajās lietās 789/79 un 790/79 *Calpak et Società emiliana lavorazione frutta*/Komisija, *Recueil*, 1949. lpp., 7. punkts; Pirmās instances tiesas 1997. gada 30. septembra rīkojums lietā T-122/96, *Federolio*/Komisija, *Recueil*, II-1559. lpp., 50. punkts, un 1999. gada 23. novembra rīkojums lietā T-173/98 *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, II-3357. lpp., 34. punkts).

30 Šajā gadījumā prasītāji apšauba, ka Apstrīdētajai normai ir regulas raksturs, norādot, ka tā ir jāanalizē kā individuālu lēmumu kopums. Tādējādi vispirms ir jāpārbauda Regulas Nr. 864/2004 1. panta 7. punkta raksturs.

31 No pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka kritērijs atšķirībai starp regulu un lēmumu ir tas, vai attiecīgais lēmums ir vai nav vispārpiemērojams akts (Tiesas 1962. gada 14. decembra spriedums apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome, *Recueil*, 901., 918. lpp.; 1982. gada 6. oktobra spriedums lietā 307/81 *Alusuisse*/Padome un Komisija, *Recueil*, 3463. lpp., 19. punkts, un Tiesas 1995. gada 23. novembra rīkojums lietā C-10/95 P *Asocarne*/Padome, *Recueil*, I-4149. lpp., 28. punkts). Tāpat akts ir vispārpiemērojams, ja tas attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām un rada juridiskas sekas attiecībā uz vispārējā un abstraktā veidā noteiktām personām (skat. Tiesas 1989. gada 21. novembra spriedumu lietā C-244/88 *Usines coopératives de déshydratation du Vexin* u.c./Komisija, *Recueil*, 3811. lpp., 13. punkts, un spriedumu iepriekš 24. punktā minētajā lietā *Sadam Zuccherifici* u.c./Padome, 24. punkts; Pirmās instances tiesas 2004. gada 2. aprīļa rīkojumu lietā T-231/02 *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, *Recueil*, II-1051. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Šajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka Apstrīdētā norma ir vispārpiemērojams akts un šī fakta dēļ to nevar analizēt kā individuālu lēmumu kopumu.

33 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Apstrīdētā norma nosaka atbalsta aprēķina kritērijus olīveļļas nozarē Regulas Nr. 1782/2003 ietvaros (skat. 6. punktu iepriekš).

34 Jākonstatē, ka šie kritēriji ir noteikti vispārējos un abstraktos jēdzienos. Faktiski, pamatsummu un atbalsta summas aprēķina veids ir noteikts, neņemot vērā katra olīveļļas ražotāja, kuru skar Apstrīdētā norma, specifisko situāciju, bet piemērojot objektīvus un vispārējus kritērijus.

35 Turklāt Apstrīdētā norma ir piemērojama objektīvi noteiktām situācijām un rada juridiskas sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti noteiktu personu kategorijām. Šajā

sakarā ir jāatgādina, ka akta normas ir uzskatāmas par piemērojamām objektīvi noteiktām situācijām, ja tās tiek piemērotas saskaņā ar objektīvu tiesību vai faktisko situāciju, kas aktā ir noteikta atbilstoši tā mērķim (iepriekš 29. punktā minētais rīkojums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 40. punkts).

36 Šajā lietā Apstrīdētā norma skar prasītājus tieši objektīvu faktisko apstākļu dēļ, proti, viņi ir ražojuši olīveļļu attiecīgajā periodā un ir saņēmuši atbalstu saskaņā ar vienu no atbalsta shēmām, ko paredzēja agrākie tiesību akti. Turklāt šī situācija ir definēta saistībā ar pašas regulas, kas ietver Apstrīdēto normu, mērķi, proti, jaunas atbalsta shēmas ieviešanu olīveļļas nozarē.

37 Turklāt fakts, ka Apstrīdētā norma var ietekmēt, proti, ierobežot to tirgus dalībnieku skaitu, kuri var saņemt zināmus atbalstus, izvirzot to piešķiršanai nosacījumu, ka eļļai jābūt ražotai platībās, kas pastāvējušas pirms šīs normas pieņemšanas un tās stāšanās spēkā, nevar atņemt minētajai normai tās vispārpiemērojamo raksturu, tādēļ ka nav šaubu par to, ka Apstrīdētā norma attiecas uz visiem konkrētajiem tirgus dalībniekiem, kuri atrodas vienādā objektīvi definētā faktiskajā vai tiesiskajā situācijā (šajā sakarā skat. iepriekš 29. punktā minēto rīkojumu lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 39. punkts). Prasītāji nav pierādījuši, ka Apstrīdētā norma ir piemērojama citādi.

38 Tādēļ prasītāju arguments, ar ko tiek apšaubīta Apstrīdētās normas vispārpiemērojamība un kas balstās uz faktu, ka tā attiecas tikai uz specifisku lauksaimnieku kategoriju, proti, tiem, kas ir ražojuši olīveļļu attiecīgajā periodā un ir saņēmuši atbalstu saskaņā ar vienu no atbalsta shēmām, ko paredzēja agrākie tiesību akti, nav pieņemams. Faktiski Apstrīdētā norma prasītājus skar vienādi, balstoties uz pilnīgi objektīviem un abstraktiem datiem.

39 Attiecīgi, Apstrīdētā norma ir normatīvs akts un tādēļ to nevar analizēt kā prasītājiem adresētu individuālu lēmumu kopumu.

40 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītāju apgalvojums, saskaņā ar ko Apstrīdētā norma viņus informē par atbalsta galīgo summu, kura tiem ir piešķirta individuāli.

41 Faktiski, Tiesa un Pirmās instances tiesa ir analizējušas aktu kā individuālu lēmumu kopumu gadījumos, kas būtiski atšķiras no gadījuma šajā lietā. Turklāt Apstrīdētais akts, kas pieņemts vispārpiemērojama akta formā, ir uzskatāms par individuālu lēmumu kopumu, ja tas ir pieņemts, lai apmierinātu individuālus pieteikumus tādējādi, ka Apstrīdētais lēmums skar katra minētā pieteikuma iesniedzēja tiesisko situāciju (Tiesas 1990. gada 6. novembra spriedums lietā C-354/87 *Weddel*/Komisija, *Recueil*, I-3847. lpp., 20.–23. punkts, un 1971. gada 13. maija spriedums apvienotajās lietās no 41/70 līdz 44/70 *International Fruit Company* u.c./Komisija, *Recueil*, 411. lpp., 13.–22. punkts).

42 Tādējādi šajās lietās Apstrīdētās normas mērķis un juridiskā iedarbība nav izlemt, kā atbildēt uz tirgus dalībnieku individuālajiem pieteikumiem, kas iesniegti valsts iestādēs sakarā ar atbalsta piešķiršanu olīveļļas nozarē. Faktiski, tā ir pieņemta nevis, lai sasniegtu īpašu rezultātu attiecībā uz dažiem noteiktiem tiesību subjektiem, bet, lai izdarītu secinājumus par objektīvu faktisko situāciju, proti, jaunas atbalsta shēmas piemērošanu olīveļļas nozarē olīveļļas ražotājiem attiecīgajā periodā, kuri ir izmantojuši atbalsta shēmu saskaņā ar agrākajiem tiesību aktiem (šajā sakarā skat. Tiesas 1999. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-73/97 P Francija/*Comafrica* u.c., *Recueil*, I-185. lpp., 34.–38. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. februāra spriedumu lietā T-138/98 *ACAV* u.c./Padome, *Recueil*, II-341. lpp., 55. punkts, un 2001. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99 *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1975. lpp., 106. punkts).

43 No tā izriet, ka Apstrīdētā norma ir vispārpiemērojams akts.

44 Tomēr atkārtoti ir ticis nospriests — nepietiek tikai ar faktu, ka Apstrīdētais akts pēc sava rakstura ir vispārpiemērojams un nav lēmums EKL 249. panta izpratnē, lai izslēgtu iespēju indivīdam celt prasību par tā atcelšanu (skat. Tiesas 1994. gada 18. maija spriedumu lietā C-309/89 *Codorniu*/Padome, *Recueil*, I-1853. lpp., 19. punkts, un 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-451/98 *Antillean Rice Mills*/Padome, *Recueil*, I-8949. lpp., 49. punkts; iepriekš 31. punktā minēto rīkojumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Faktiski, dažos apstākļos pat vispārpiemērojams akts, kas attiecas uz tirgus dalībniekiem kopumā, dažus no tiem var skart tieši un individuāli (iepriekš 24. punktā minētais spriedums lietā *Extramet Industrie*/Padome, 13. punkts, un iepriekš 44. punktā minētais spriedums lietā *Codorniu*/Padome, 19. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 10. septembra rīkojums lietā T-223/01 *Japan Tobacco* un *JT International*/Parlaments un Padome, *Recueil*, II-3259. lpp., 29. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 32. punkts).

46 Lai tā būtu, attiecīgajam aktam fiziskā vai juridiskā persona ir jāietekmē tieši un individuāli dažu tai specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu, un tādēļ to individualizē analogi adresātam (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197., 223. lpp., un Tiesas 2003. gada 12. decembra rīkojums lietā C-258/02 P *Bactria*/Komisija, *Recueil*, I-15105. lpp., 34. punkts; iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 35. punkts).

47 Ja šis nosacījums nav īstenojies, fiziska vai juridiska persona nav tiesīga celt prasību par tiesību akta atcelšanu (iepriekš 19. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 37. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Asocarne*/Padome, 26. punkts).

48 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šajā lietā Apstrīdētā norma ietekmē prasītājus dažu tiem specifisku īpašību dēļ vai faktiskas situācijas dēļ, kas tos raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu.

49 Tādējādi, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai ir pieņemama lietā T-295/04 iesniegtā prasība, kuru cēlusi *ASAJA*, profesionāla lauksaimniecības organizācija, kas veic tās biedru interešu aizstāvību un pārstāvību.

50 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka profesionāla apvienība, kura dibināta tās biedru interešu aizstāvībai un pārstāvībai, ir tiesīga celt prasību par tiesību akta atcelšanu trīs veidu situācijās, proti, pirmkārt, ja kāda tiesību norma tai skaidri piešķir procesuāla rakstura pilnvaras, otrkārt, ja pati apvienība ir individualizēta tādēļ, ka ir skartas pašas apvienības intereses, it īpaši, ja akts, kuru lūdz atcelt, ietekmējis tās kā sarunu vadītājas pozīciju un, treškārt, ja tā pārstāv tādu uzņēmumu intereses, kuri paši ir tiesīgi celt prasību (iepriekš 29. punktā minētais Pirmās instances tiesas rīkojums lietā *Federolio*/Komisija, 61. punkts, 1998. gada 8. decembra rīkojums lietā T-38/98 *ANB* u.c./Padome, *Recueil*, II-4191. lpp., 25. punkts; iepriekš 29. punktā minētais rīkojums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 47. punkts, un 2004. gada 10. decembra rīkojums lietā T-196/03 *EFfCI*/Parlaments un Padome, Krājums, II-4263. lpp., 42. punkts).

51 Šajā lietā ir jākonstatē, ka *ASAJA* nevar atsaukties ne uz vienu no iepriekš minētajiem gadījumiem, lai pamatotu savas prasības par tiesību akta atcelšanu pieņemamību.

52 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa, pirmkārt, konstatē, ka *ASAJA* nelūdz tai atzīt nekādas procesuālās tiesības kā vien Kopienas tiesības olīveļļas kopīga tirgus organizācijas jomā.

53 Tas pats attiecas uz trešo gadījumu attiecībā uz prasības pieņemamību, ciktāl no pastāvīgās judikatūras izriet, ka apvienību, kas dibināta, lai sekmētu kādas indivīdu kategorijas kolektīvās intereses, nevar uzskatīt par skartu individuāli, ja indivīdi atsevišķi nav skarti individuāli (Tiesas 1997. gada 18. decembra rīkojums lietā C-409/96 P *Sveriges Betodlares* un *Henrikson*/Komisija, *Recueil*, I-7531. lpp., 45. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 29. aprīļa rīkojums lietā T-78/98 *Unione provinciale degli agricoltori di Firenze* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1377. lpp., 36. un 37. punkts).

54 Prasītāja — apvienība nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas ļautu secināt, ka Apstrīdētā norma ir ietekmējusi tās biedrus dažu tiem specifisku īpašību dēļ vai faktiskās situācijas dēļ, kas tos raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu.

55 Attiecībā uz otro gadījumu neviens no lietas materiālos esošajiem faktiem neļauj secināt, ka *ASAJA* ir individualizējama attiecībā pret Apstrīdēto normu tādēļ, ka norma, kuru lūdz atcelt, ietekmē tās sarunu vadītājas pozīciju.

56 No tā izriet, ka *ASAJA* nav uzskatāma par individuāli skartu iepriekš 50. punktā norādītās judikatūras izpratnē.

57 Otrkārt, attiecībā uz prasību, ko olīveļļas ražotāji iesnieguši lietās T-296/04 un T-297/04, pieņemamību, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Apstrīdētā norma viņus nav skārusi individuāli.

58 Faktiski, Apstrīdētā norma prasītājus lietās T-296/04 un T-297/04 ir skārusi tikai viņu objektīvā stāvokļa — olīveļļas ražotāji attiecīgajā periodā un atbalsta, ko paredzēja agrākie tiesību akti, saņēmēji — dēļ, tāpat kā jebkuru citu Apstrīdētajā normā norādīto olīveļļas ražotāju. Tātad neviena specifiska īpašība vai faktiskā situācija neraksturo šos prasītājus attiecībā pret citiem tirgus dalībniekiem, kuri ietilpst Apstrīdētajā normā minēto subjektu kategorijā.

59 Šajā sakarā ir jāatgādina, kā to norāda Padome iebildē par nepieņemamību, ka Apstrīdētā norma, ar ko ir noteikti kritēriji atbalsta aprēķinam olīveļļas nozarē, ir vienādi piemērojama visiem attiecīgajiem ražotājiem neatkarīgi no daudzuma, proti, visas produkcijas, ko tie ir saražojuši attiecīgajā periodā.

60 Turklāt ir jānorāda, ka, ņemot vērā judikatūru, fakts, ka vispārējam aktam var būt konkrētas atšķirīgas sekas attiecībā uz dažādiem tiesību subjektiem, uz kuriem tas attiecas, neraksturo šos subjektus salīdzinājumā ar citiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem tādēļ, ka šis akts ir piemērots saskaņā ar objektīvi noteiktu situāciju

(skat. iepriekš 42. punktā minēto spriedumu lietā *ACAV* u.c./Padome, 66. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā gadījumā, pat ja Apstrīdētā norma var radīt sekas, kas atšķiras atkarībā no attiecīgā olīveļļas ražotāja, šis apstāklis nav pietiekams, lai pierādītu, ka prasītājiem piemīt specifiskas īpašības vai viņi atrodas faktiskā situācijā, kas tos raksturo attiecībā pret citiem ražotājiem.

61 Turklāt, pat pieņemot, ka saskaņā ar Apstrīdētās normas piemērošanu prasītājiem vairs nebūtu tiesību uz attiecīgo atbalstu olīveļļas nozarē, minētā norma nebūtu prasītājus skārusi individuāli. Faktiski, nepietiek ar to, ka akts dažus tirgus dalībniekus ekonomiski skar vairāk nekā citus tās pašas nozares tirgus dalībniekus, lai uzskatītu, ka attiecīgais akts viņus ir skāris individuāli (1999. gada 15.septembra rīkojums lietā T-11/99 *Van Parys* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2653. lpp., 50. un 51. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 45. punkts).

62 Turklāt, pat ja izrādītos, ka šādas tiesības tiek liegtas, jebkurā gadījumā līdzīgas sekas rastos arī citiem Apstrīdētajā normā norādītajiem olīveļļas ražotājiem (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-142/00 P Komisija/*Nederlandse Antillen*, *Recueil*, I-3483. lpp., 77. punkts).

63 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Apstrīdētā norma prasītājus lietās T-296/04 un T-297/04 nav skārusi individuāli.

64 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītāju atsaukšanās attiecīgajās trijās lietās uz zaudējumiem, kas izriet no Apstrīdētajā normā noteiktajiem atbalsta aprēķina kritērijiem olīveļļas nozarē.

65 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka šis apgalvojums attiecas uz prasības izskatīšanu pēc būtības, nevis uz prasības pieņemamību.

66 Pakārtoti pieņemot, ka šis arguments izrādās pamatots, Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītāji ciestu iespējamus zaudējumus tāpat kā ikviens Apstrīdētajā normā norādītais olīveļļas ražotājs. Prasītāji nav pierādījuši apstākļus, kas ļautu secināt, ka iespējamie zaudējumi būtu tādi, kas viņus var individualizēt attiecībā pret jebkuru citu Apstrīdētajā normā norādīto personu (šajā sakarā skat. iepriekš 31. punktā minēto rīkojumu lietā *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, 43.–45. punkts).

67 Ievērojot iepriekš minēto, tā kā prasītāji neatbilst nevienam no EKL 230. panta ceturtajā daļā izvirzītajiem kritērijiem par pieņemamību, nav jāpārbauda, vai Apstrīdētā norma ir viņus skārusi tieši.

68 Līdz ar to lietās T-295/05, T-296/04 un T-297/04 iesniegtās prasības ir jānoraida kā nepieņemamas, nelemjot par Komisijas iesniegto pieteikumu par iestāšanos lietā (šajā sakarā skat. Tiesas 2001. gada 5. jūlija spriedumu lietā C-341/00 P *Conseil national des professions de l'automobile* u.c./Komisija, *Recueil*, I-5263. lpp., 35.–37. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

69 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums nav labvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai skaitā tos izdevumus, kas radušies Padomei, saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(trešā palāta)

nospriež:

1) **prasības noraidīt kā nepieņemamas;**

2) **prasītāji sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī izdevumus, kas radušies Padomei;**

3) **nav jālemj par Komisijas pieteikumu par iestāšanos lietā.**

Luksemburgā, 2005. gada 8. septembrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Jaeger